

KIIRTÓS

Pilisszentlászlói Hírmondó

Önkormányzati támogatásban nem részesülő cenzúramentes havilap

Nemzetközi haluska fesztivál

Terhely város részéről, amelynek díszpolgára vagyok, az a megtiszteltetés ért, hogy meghívást kaptam a nemzetközileg is híres haluska fesztiválra. A meghívást elfogadva szerencsét próbálni május 27-én, pénteken korán reggel két kocsival indultunk a szlovák nemzeti hős, Jánosik szülőfalujába. Megérkezésünket követően szétnézni a verseny helyszínén, felgyalogoltunk a város feletti dombon lévő nyolcezer főt befogadó amfiteátrumba. Ott bizony a haluskafőző

versenyről olyan feltételeket tudtunk meg, hogy már a versenyről való lemondást latolgattuk. Négyfős csapatok indulhattak, egy csapatnak három kiló brinzás haluskát kellett főzni. Öt dekanál

sem kevesebbet. Többet viszont azért nem volt érdemes, mert minden csapatnak versenyszerűen meg kellett ennie, amit főzött. Minden csapatra két nemzetközi zsűri tag felügyelt. Mérték az időt a főzésre és külön az evésre. Nézték alakilag, esztétikailag, és természetesen kóstolgatták is az ételt. Az összegyűrt alapanyagot csak szagtatni lehetett. A népi öltözetet is figyelembe vették. Összesen 26 csapat indult a határon túli szlovák lakta országokból. Voltak országok, akik két csoportot is indítottak.

Csapatunk némi apróbb hibával (nem figyeltünk eléggé a tűzre így az éppen akkor gyengélkedett, amikor forni kellett volna a víznek. Az evésben két perccel lemaradtunk a nagytestű férfiakkól álló csehektől).

Egész nap felváltva játszottak a különböző zenekarok.

Amíg a nemzetközi zsűri értékelte a haluskafőzésről a feljegyzéseket, addig újabb versenyszámok következtek.

Az egy kiló brinzás haluskát elsőnek egy lengyelországi szlovák kanalazta be.

Az egy méter hosszú spárgavastagságú sajtot hátratett kézzel egy tálból helyi lakos nyelte le.

Az egy liter zsincicét (a sajt készítés mellékterméke) szintén szlovákiai lakos itta ki elsőnek.

Végre érkezett az eredményhirdetés.

Az első helyezett Lengyelország, második Csehország, harmadik Magyarország, negyedik az Amerikai Egyesült Államok.

A csapatunk egy serleget kapott. A résztvevők meg egy-egy díszoklevelet.

Hírek a községházáról

Pilisszentlászló Község Önkormányzat Képviselő-testülete 2016. április 26-án ülést tartott.

Jelenlévő képviselők: Tóth Attila polgármester, Kiss Mónika alpolgármester, Vanyák Imre alpolgármester, dr. Illés György alpolgármester, Hicsák János, Petkó Gábor és Rudolf János képviselők.

Hivatalból jelen voltak az ülésen: dr. Dóka Zsolt eljegyző, Bartha Enikő irodavezető, Tamás Attiláné számviteli vezető.

Mehívottak: „Előterjesztés a Szentendrei Rendőrkapitányság 2015. évben végzett rendőri tevékenységéről” c. napirendi ponthoz Kovács László rendőrkapitányság vezető, és Kuczmog József körzeti megbízott.

Tóth Attila polgármester köszöntője után a javaslatára a 11. napirendi pontot, a „közbeszerzési és beszerzési szabályzatának módosítását” levették a napirendről.

Rudolf János képviselő: jelezte, hogy az előterjesztést fenntartja és sérelmezte a napirendről való levételét.

Nem tudta, hogy mi volt vele a baj. Az előterjesztését továbbra is fenntartotta.

A szavazáson a polgármester úr akarata 4:3 arányban győzött.

A további napirendi pontokat képviselőink egyhangúan elfogadták.

1. Tájékoztató a két ülés között történt eseményekről.

Előadó: Tóth Attila polgármester elmondta Tibor atyával, a temető karbantartásával, és egyéb közös ügyekben történt sikeres megbeszélését. A Ribnyicskával kapcsolatban tett lépéseit is ismertette.

Hicsák János képviselő sérelmezte, hogy a falugondnoki státuszba miért nem fér bele a temető fűnyírása!?

Tóth Attila polgármester elmondása szerint, az egyház is szeretne valamilyen formában ehhez hozzájárulni, és a Gabi bácsi föl vállalta a fűnyírást. Hicsák János képviselő tőmondatban megjegyezte, illetve megkérdezte, hogy ezek szerint az egyház finanszírozza a fűnyírást?

Tóth Attila polgármester tájékoztatta, hogy Tibor

atyával felvette a kapcsolatot. A Ribnyicskával kapcsolatban kifejtette, hogy kb. 20 telek van és ehhez 200 tulajdonos.

Rudolf János képviselő: elmondta, hogy a sportegyesület 8 éves vajúadás után megszületett végre, ámbár a bejegyzést még nem látták. Ezzel szemben a polgárőr egyesület két hónap alatt bejegyzésre került. Javasolta, hogy a cukrászdát, addig, amíg nem tudják, hogy mi lesz vele, használja a polgárőr egyesület. Ha már sikerült 2 hónap alatt bejegyezni, míg a sportegyesület bejegyzése 8 évig tartott.

Dr. Illés György üdvösnek tartotta a polgárőrség által szervezett szemétszedési akciót.

2. Jelentés a lejárt határidejű önkormányzati határozatok végrehajtásáról.

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést, melyet **dr. Illés György** módosító javaslatával a Képviselő-testület egyhangúan elfogadott.

3. Beszámoló a Szentendrei Rendőrkapitányság 2015. évben végzett rendőri tevékenységéről

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette a beszámolót, majd átadta a szót Kovács László kapitányságvezetőnek.

Kovács László rendőrkapitányság vezető a jelenlévők üdvözlése után beszélt az egyre jobban javuló eredményes felderítésekről. Kuczmog József körzeti megbízott sokrétű tevékenysége igen nagy elismerést és dicséretet érdemel.

Kuczmog József körzeti megbízott: Jelezte, hogy a kapitány úr elmondta, hogy nagy fokú bűncselekmény csökkenés történt a szentendrei rendőrkapitányság területén, így Pilisszentlászlón is. 13 település közül ismét Pilisszentlászlón történt a legkevesebb bűncselekmény. 2015-ben két lakásbetörés volt. Örült, hogy megalakult a polgárőrség. A polgárőrséggel kapcsolatban sokat vár. Hála Istennek a tagok nagyon lelkesek, sokakat ismer közülük.

Dr. Illés György kérte, hogy a rendőrkapitány úr és a körzeti megbízott úr munkáját tapsolják meg. A Képviselő-testület a beszámolót elfogadta.

4. Előterjesztés az önkormányzat 2015. évi költségvetéséről szóló 2/2015. (II. 13.) önkormányzati rendelet módosításáról.

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést, amit a testület kérdés, észrevétel nélkül 7 igen szavazattal elfogadott.

5. Előterjesztés Pilisszentlászló község önkormányzat 2015. évi zárszámadásról szóló.../2016. (...) önkormányzati rendelet elfogadásáról

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést. Egyéb kérdés, észrevétel nélkül ismét 7 igen szavazattal elfogadott a testület.

6. Előterjesztés az önkormányzat 2016. évi költségvetéséről szóló 2/2016. (I.29) önkormányzati rendelet módosításáról.

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést, majd megadta a szót Rudolf János képviselőnek.

Rudolf János képviselő: az előterjesztés 2 oldalán az indoklás részénél található az alábbi felsorolás: Háziorvosi rendelő fürdő felújítása, a Tűzoltószertár kialakítása, a KMB helyiség kialakítása, valamint az iskola villámvédelme illetve járdaépítés valósult meg”. A KMB helyiségről tudnak a képviselők, viszont kérdezi, hogy a tűzoltószertár kialakítását mikor nézhetik meg?

Tóth Attila polgármester: ez az összeg az összes helyiségre vonatkozik.

Rudolf János képviselő: további kérdése, hogy a tűzoltószertárt tervezték e meg?

Tóth Attila polgármester: hoztak egy olyan határozatot, hogy ott lesz az önkormányzat, és ezt tervezték meg.

Rudolf János képviselő: további kérdése, hogy az iskola villámvédelme és a járda építésével mi történt.

Tóth Attila polgármester szerint a járdaépítés is el van írva.

Az iskolában fönt a tetőtérben közetgyapot van letéve, és azért, hogy ne lépjenek rá, kialakítottak egy járófolyosót.

Hicsák János képviselő: megkérdezte, hogy az iskolában cserélték le a villámhárítót?

Tóth Attila polgármester válasza: igen, az iskolában kellett lecserélni a villámhárítót.

Rudolf János képviselő: ha jól érti a KEOP beruházásnál a beruházó levett valamit, és ahhoz, hogy visszarakja, azt külön meg kellett tőle

rendelni, és ennek külön költsége van. Ha megnézi ennek a költségét, akkor ez nagyjából a piaci ár háromszorosa. Nem értette, hogy egyáltalán hogyan nem fér bele egy fél százalékos költség egy 70 milliós beruházásba, ami amiatt keletkezett, hogy nem szakszerűen végezték el a munkát. Ha nem is ők csinálták volna, akkor is ez egy háromszoros ár. Utána nézett az önkormányzatnál, hogy az a kft, akitől a polgármester a munkát megrendelte, kiadta egy Bt-nek, ez a Bt. kiadta egy másik kft.-nek.

Innentől kezdve már érthető a háromszoros ár. Csak az nem logikus, hogy a faluban legalább három olyan vállalkozóról tud, akik jó minőségben megtudták volna a munkát csinálni. Akkor miért volt erre szükség!??

Tóth Attila polgármester: elmondta, hogy egy céggel kötött szerződést, az, hogy ők kivel csináltatják, nem az ő dolga.

Rudolf János képviselő: véleménye szerint az már csak hab a tortán, hogy az összes dokumentum, ami ez ügyben keletkezett, az óvoda címszó alatt szerepel. Szerinte ebben az előterjesztésben több dolog nem arról szól, ami le van írva.

A fenti felvilágosítás ellenére a képviselők 1 nem és 1 tartózkodással megszavazták a rendelet-tervezetet.

7. Beszámoló a belső ellenőrzés 2015. évi tapasztalatairól

Előadó: dr. Gerendás Gábor jegyző

Hicsák János képviselő: az információ hiányosságát észrevételezte.

A Képviselő-testület szavazásán 4:3 arányban ismét a polgármester úr akarata érvényesült.

8. Előterjesztés a pénzbeli és természetben nyújtott szociális és egyes személyes gondoskodást nyújtó ellátásokról szóló 3/2015. 8.03.) önkormányzati rendelet módosításáról szóló .../2016. (...) önkormányzati rendelet elfogadásáról

Előadó: Tóth Attila polgármester

Vanyák Imre alpolgármester a rendelet kapcsán az elmúlt egy év tapasztalata felől érdeklődött.

Tóth Attila polgármester előadta, hogy a tervezett értékeket sikerült megtartaniuk. A gyógyszer támogatással kapcsolatban panasz nem érkezett, nem biztos, hogy hozzá kellene nyúlni a rendelethez.

A Képviselő-testület a rendelet-tervezetet 7 igen szavazattal elfogadta.

9. Előterjesztés a Pilisszentlászlói Waldorf Óvodáért Közhasznú Egyesület székhelyhasználati kérelméről

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést.

Vanyák Imre alpolgármester: megkérdezte, hogy mi indokolja ezt az előterjesztést

Tóth Attila polgármester: elmondta, hogy az előterjesztés hátttere, hogy a levelek érkezzenek a Béke u. 2. szám alá, mert az egyesület egy másik címre van bejelentve.

Hicsák János képviselő: frappáns válasza szerint, a postással beszéljenek ez ügyben és megoldódik a probléma.

Tóth Attila polgármester: Azzal a kéréssel fordultak hozzá, hogy egyesület székhelyét szeretnék átrakni.

Hicsák János képviselő: Megkérdezte, pontosan hová?

Tóth Attila polgármester: Béke utca 2. szám alá, ahol most az óvoda van.

Hicsák János képviselő: ismét célratörően kérdezte, hogy miért kell az egyesület részére a falu tulajdonát képező ingatlanban székhelyet biztosítani!??

Tóth Attila polgármester: Elmondta, hogy eleve bérlik az ingatlant.

Hicsák János képviselő: határozottan, a székhely és a bérlemény között nincs összefüggés.

dr. Illés György alpolgármester módosító javaslata, hogy a Waldorf szervezet a községházunkba jelentse be székhelyét.

Hicsák János képviselő: a költségek részarányos vállalása felől érdeklődött.

A Képviselő-testület **dr. Illés György** módosító javaslatát 6 igen, egy nem szavazattal elfogadta.

10. Beszámoló Pilisszentlászló Község Önkormányzatának gyermekjóléti és gyermekvédelmi feladatának ellátásáról, a gyermekek védelméről és a gyámügyi igazgatásról szóló 1977. évi XXX. Törvény 96. § (6) bekezdése alapján

Előadó: Tóth Attila polgármester: ismertette az előterjesztést, amit a Képviselő-testület 7 igen szavazattal elfogadott.

11. Előterjesztés Pilisszentlászló Kékes utca meghosszabbításáról

Előadó: Tóth Attila polgármester: Ismertette az előterjesztést.

Hicsák János képviselő szerint az utcának a

minősítése megváltozna az előterjesztéssel kapcsolatosan, és az ottani lakosok megkérdezése nélkül erről nem lehet szó.

A hét egybehangzó igen szavazat szerint a Kékes utca meghosszabbítását, vagyis a Helyi Építési Szabályzatban szereplő, a határozat mellékletét képező térképen jelölt út kialakítását nem tartotta időszerűnek, az ezzel kapcsolatos döntést a Helyi Építési Szabályzat átfogó vizsgálatát követően hozza meg.

12. Egyebek

Vanyák Imre alpolgármester: A Waldorf Óvodáért Közhasznú Egyesülettel kötött szerződés melléklete felől érdeklődött.

Rudolf János képviselő: elmondta, hogy egy éve új utcanév táblák készültek, szeretné, ha kihelyeznék az utcákra.

Tóth Attila polgármester: elmondta, hogy ennek nincs akadálya.

Hicsák János képviselő: Ismételten 200 kg. Septifos megvételt szorgalmazta.

Tóth Attila polgármester: megköszönte a Képviselő-testület munkáját, az ülést 19,51 órakor bezárta

Az utolsó vacsora Bravúros alkotás

A Kékvölgy Waldorf iskola 7. osztályának éves feladata az volt, hogy az osztályterem egyik falára fessen egy freskót. Az előkészületek során az osztály kiválasztott egy freskót. A fő falra

Leonardo da Vinci Az Utolsó vacsora című képe került. Első lépésben grafittal megszerkesztettük a perspektiva háttérét, majd a 13 alakot. A műveleteket állványon hajtottuk végre, mivel a falnak azt a részét, ahová a festmény került, állva nem értük volna fel.

A festés sok időt vett igénybe, mivel az adott színeket nekünk kellett kikevernünk. Először a háttérét festettük meg, majd az alakokat, fontos volt figyelni az árnyalatokra, mivel ez nagyban hozzájárult szépségéhez. Az utolsó művelet a freskó háttére volt, amikor ezzel is végeztünk, lebontottuk az állványt és végeztünk a feladattal.

Deák Ferenc

Gregor Papuček

Bánsnik, publicista, prekladateľ, organizátor slovenského literárneho života v Maďarsku. Je čestným členom Spolku slovenských spisovateľov a členom Maďarského zväzu spisovateľov v Budapešti. Nositeľ Radu Bieleho dvojkríža II. triedy udeľovaného prezidentom SR.

Gregor Papuček sa narodil v Mlynkoch (Pilisszentkereszt) 24. júna 1938. Základné vzdelanie získal v budapeštianskej slovenskej škole. Maturoval v roku 1958 na slovenskom gymnáziu v Békešskej Čabe. Potom študoval v Budapešti na vojenskej dôstojníckej škole, kde bol v roku 1961 vyradený na poručíka. Už ako dôstojník študoval slovenčinu na Univerzite Loránda Eötvösa v Budapešti, diplom získal v roku 1984. Ako dôstojník spojovacej služby slúžil vo Vacove, od roku 1978 ako tlmočník a prekladateľ v Budapešti. V roku 1993 odišiel do dôchodku ako podplukovník.

Básne začal písať už v základnej škole (1949). Uverejňoval ich v Našej slobode, neskôr v

Ludových novinách. V roku 1958 získal 2. cenu na literárnej súťaži DZSM. V roku 1975 sa zaradil do prúdu literárneho života Slovákov v Maďarsku. Bol nielen tvorcom, ale aj mnohostranným organizátorom nášho literárneho života.

Z diela: básnické zbierky: Pilíšske ozveny (1982), Ako mám ďalej žiť (1983), Tvrdé hrudy (1988), básne pre deti – Hrajme sa (1990), Dozvuky (1994), Nezabúdaj (1998); Dvomi chodníkami (2002), Konvalinky (2003), zhudobnené básne pre deti - Zaspievajme si (2004), Na tom našom nátoni (2009), Úsmevné epitafy (2010), Jesenná (2015), monografia – Mlynky a okolie (2000); CD s nahrávkou zhudobnených básní pre deti - Zaspievajme si s Debničkou (2007), preklad betských básní Sándora Weöresa - Keby svet bok drozdom (1997), spoluautor 6 antológií, vydal aj zbierku ľudových piesní svojej rodnej dediny – Zahučali hory (1983).

Gregor Papuček

NAŠA REČ

Naša reč je pekná, ako príroda sama,
rozvoniava v nej tisíc pestrých kvetov.
A zurčí, žblnká na perách rozspievaná,
do srdce sa vlieva melódiou svätou.

Naša reč je stará, ako plešatý Pilíš,
a predsa svieža ako jarná tráva.
Pohrdame ňou, pohrdame až príliš,
len duša nám s ňou v podvedomí spáva.

Hriešnici sme na lodi stroskotanej,
a naša reč je zlatý náklad na nej.

Stámilióny Slovanov jej v svete
rozumejú. Vy zabúdať ju chcete?!

	Mi nekünk a Pilis?	medalion belseje	világtáj			körsugár (rádiusz) jele	Árany János (röv.)	szülésznő	
takar				nem ök	börtön foglya félig akar				pilisi község
vizenő (orvos)						vasm.-i község abc kezdete			
kis Lajoska							udvarról a szobába		
római 550							v..... fém		
római 2								zapor kezdete mel....., dallam	
mondat eleje!								vegnélküli nótá! ötlelet kezdete	
spanyol gépkocsik jele		Györi (focicsapat)	méter, röviden		egyszer, szlovákul	vödör belseje határtalan határ!			
tagadó szó				rádium jele o nélkül mos!			római 49 üres rög		
kontra belseje			ágybetét roham eleje						
	Y							!	AUTOR: Gregor Papuček

A megfejtést névvel lakcímmel ellátott borítékban kérjük a Jánosikba leadni szíveskedjenek.

A helyes megfejtők között értékes könyveket sorsolunk ki.

A MI NYELVÜNK

A mi nyelvünk oly szép, mint maga a természet,
ezernyi tarka virág orgiája.
Csörgedezik, csobog ajkunkon, mint az ének,
s szívünkbe ömlik szent melódiája.

A mi nyelvünk ősi, akárcsak a tar Pilis,
s mégis üde, mint tavasszal a pázsit.
Elhanyagoljuk, vagy tán megvetjük még mi is,
de tudat alatt lelkünkbe világít.

Törött hajón úszunk mi, vétkes fajta,
a nyelvünk az aranyrakomány rajta.

Sokmillió szláv érti ezt a nyelvet,
s te, honfitársam, mondd, te elfelejtet?!

DOMA

Po ľavej ruke sníva starý dom,
pokrovec tieňa leží pod stromom,
žblnkotom spieva voda z prameňa,
slnko mi farbí tvár i ramená.

Štebocú múdre vtáky v chotári,
vetrik ma jemne hladká po tvári.
Či je to len snom prilákaný raj?
Je to môj rodný podpilíšsky kraj.

OTTHON

Amott látom alvó házunk falát,
árnytakaró fekszik a fák alatt,
forrásunk vize csobogja dalom,
napsugár festi arcom és karom.

Csicseregnek az okos madarak,
lágyszellő simogatja arcomat...
Tán álom ez a mesebeli báj?
Pilis, a szülőföldem ez a táj.

Nemzetiségi találkozó

Kóspallag idén 19. alkalommal rendezte meg a most már hagyománnyá vált nemzetiségi találkozót. A pilisszentlászlói Nefelejcs asszonykórust az a megtiszteltetés érte, hogy minden találkozóra meghívást kapott.

A Művelődési Ház színházterme zsúfolásig telt a vendégekkel. A szívélyes polgármesteri köszöntő után Temesvári Benedek pálos szerzetes atya adta áldását a különböző nemzetiségek találkozására.

A műsor a nagymarosi németajkú asszonykórus fellépésével vette kezdetét. Ezt követően szlovák népmesét hallgattunk szlovák nyelven. A szépen előadott mesét követően, szintén gyerekek, szlovák néptáncokkal szórakoztatták a nézőket. Őket, egy nézőket megnevettető magyar humoros előadás követte. Ezután a Szlovák területen lévő Ipolyszakálásról érkezett szlovák – magyar zenészek citeráztak. A felnőttek népi zenéjét a kóspallagi gyerekek modern tánca követte. Miután befejezték érdekes stílusban előadott táncukat, Kerepestarcsa szlovákajkú asszonykórusa szlovák

– magyar népdalokat énekelt. Az ötvenéves jubileumon túl lévő, Molnár Andrásné - Gizi nénivel megfogyatkozott Pilisszentkereszti Szlovák Pávakör szintén szlovák - magyar népdalokat énekelt. Dunaegyháza énekkara szintén népi énekekkel szórakoztatta a nézőket.

A Botos Katalin Szlovák Nemzetiségi Önkormányzat elnök asszony által megszervezett műsort remek szereplésével Pilisszentlászló Nefelejcs asszonykórusa zárta szintén szlovák – magyar népdalokkal. Az ünnepi műsort a pilisi himnusszal zárták. Ezt követően még elénekelték

az igen szomorkás témájú „Szlovák anyácskák” című szlovák népdalt, amely sok jelenlévőnek fakasztott könnyeket az arcára.

A műsor végére mindkét katlanban megfőtt az ízletes pörkölt, amit mindenki jó étvágygal fogyasztott. Az ebéd utáni kötetlen beszélgetést, éneklést követően minden meghívott vendég még világosan hazaindult.

Pilisszentlászlói Polgárőr – és Önkéntes Tűzoltó Egyesület köszönete

Szentendre Kinizsi Honvéd Sportegyesület Vura Zsolt elnök úrnak köszönjük az egyesületünk logójának a megtervezését és elkészítését. Egyesületünk és a Szentendre Kinizsi Sportegyesület a további jó kapcsolatot építeni és ápolni fogja.

Mihics József egyesületi elnök

Az országos elnök pilisszentlászlói látogatása

2016. május 25-én Pilisszentlászlón a Polgárórség-güknél személyes látogatást tett

Dr. Túrós András ny. altábornagy az Országos Polgárórség Szövetség elnöke. Az országos elnököt az egyesületünk 3 tagú elnöksége fogadta. Dr. Túrós András az Egyesületünk meghívására járt Pilisszentlászlón.

Az országos elnöknek be lett mutatva Pilisszentlászló. Kívülről megtekintette az újonnan kialakított körzeti megbízotti irodát, illetve a Községház udvarán található régi tűzoltószertárat.

A találkozón résztvevők eszmecsereét folytattak a Polgárórség jövőjéről is.

Az egyesületünk elnöke tájékoztatta a ny. rendőr altábornagy urat a polgárórségünk megalakulása óta megtett, végrehajtott feladatokról.

Franyó Rudolf elnökhelyettes átadta a polgárórségünknek a helyi sajtóban megjelent eddigi cikkeinek kivonatait, továbbá néhány könyvet az írói munkásságából.

E dokumentumokat láthatólag nagy érdeklődéssel lapozta az országos elnök.

Dr. Túrós András nagy lelkesedéssel beszélt Pilisszentlászló gyönyörű földrajzi környezetéről. Elmondta, hogy még nem járt falunkban, de a közeljövőben az unokáival, mint lelkes természetjáró, biztosan meg fog fordulni valamelyik erdei túra útvonalon falunkban.

Az elnök úr ígéretet tett arra, hogy az Egyesületünket szerény mértékben anyagi támogatásban fogja részesíteni az országos szövetség, illetve az induláshoz láthatósági mellényeket fog biztosítani az Egyesületünk tagjainak.

Dr. Túrós András elnök úr, a szervezeti működésre vonatkozó kérdést feltéve elismerően nyilatkozott a pilisszentlászlói Polgárőr Egyesület tagjainak eddigi munkájáról.

Az eredményes látogatás után az országos elnök elbúcsúzott az Egyesületünk elnökségétől és eredményes, kitartó munkát kívánt.

Meg kell jegyezni, hogy ritka alkalom, amikor az Országos Polgárőr Szövetség elnöke egy frissen alakult falusi polgárőr egyesületet személyesen látogat meg.

*Mihics József
Egyesületi elnök*

Faluvégi kereszt

A Béke utca végén lévő kereszt és környéke igen igényes munkával, közös összefogással került felújításra. A szorgos dolgos kezek gazdái nem kérték, sőt ellenezték nevük közlését.

Isten áldja őket nemes cselekedetükért!

Franyó Rudolf

Sarló és kalapács

AZ „IPARKODÁS” ÉS „GAZDÁLKODÁS” ESZKÖZEI

Minden társadalomnak szüksége van ellenségre, mert ennek hiányában polgárháborúban vezet le az agresszivitását. Mint tudjuk a növények sem együttélésre törekednek, hanem egymás kiszorítására, mégis közösségben élnek. Kényszerből egymást védelmezve a széltől a növényevőktől. Az állatok is elkeseredett harcban élnek a fajtársaikkal is. Ellenük növelnek agancsokat, szarvakat, nem a ragadozók ellen, akik elől elfutnak. „Embernek ember a farkasa”. A siiták és szuniták az utolsó emberig ki akarják irtani egymást. Nem Allahért, hanem a másik legelőjéért. Amíg mi százötven évig vívtuk az élet-halál harcunkat a török ellen, Európa nem tudott segíteni, mert a muszlimok híján, akiket mi megállítottunk, egymás ellen harcolt. A harmincéves háborúban a katolikusok és protestánsok nem jézusért, hanem egymás vagyonáért akarták kiirtani egymást.

Svájcban van egy tábla a következő szöveggel: „Eddig és nem tovább jöttek a svédek”. Ez időben Lengyelország a svéd „potop” (áradat) ellen vívta azt a harcot, mint mi a törökök ellen. Békére vágyunk, de harcolnunk kell érte. Magától nem létezik, csak ha kiharcoljuk.

Senkinek sem annyija van, amennyit megérdemelne, hanem vagy sokkal többje, vagy sokkal kevesebbje. Amennyit ki tud harcolni magának. Európa mindkét oldala harminc évig ugyanannak a jelképeinek, a keresztnek a jegyében harcolt egymás ellen. Tény, hogy a sarló és kalapács jelképét teljesen lejáratotta a XX. század második fele. Pedig ezek tényleg a legfontosabb eszközei az emberiségnek. Az ipart és a mezőgazdaságot szimbolizálják. A MUNKÁT. 2015-ben lerohanta Európát az iszlám világ.

Huszonöt évvel a nyugati vasfüggöny után délen kényszerültünk építeni, a lehető legnagyobb sebességgel, hogy fent maradhassunk. Ausztria egy tíz méteres sávot készenlétben tart. A határtalan világ UTÓPIA. Az önvédelem, a honvédelem mindenkinek elidegeníthetetlen joga. Ellentétben a területszerzéssel. A mindössze negyvenezres

mongol megszállók, akárcsak a maximum kétszerannyi törökök, egy – egy alkalommal a társadalom felét kiirtották. A német megszállás rövid az orosz hosszú szenvedést okozott. 2015-ben a muszlim invázió váratlanul érkezett. Ingyen étel – ital, ingyen szállás, ingyen utazás teljes ellátással.

A félmilliárdos Európa képtelen eltartani a teljes nyolcmilliárdos emberiséget. Nem tudjuk őket eltartani, sem a saját hazájukban, sem Európában. Ez az ő feladatuk, nem a miénk. A miénk a területvédelem a megszállókkal szemben.

Ha Európa az egész világot el akarja tartani, azonnal elpusztul, még az azonos vallású törökök, kurdok és irakiak is az utolsó emberig ki akarják irtani egymást. Harcoljanak a saját hazáikért, de ne Európáért. Azért az európaiak kell harcoljanak, mert harc nélkül elvesztik. A NATO OPERETT HADSEREG. A halászokra bízta a parti őrséget. Tele atomfegyverekkel, de egyetlen gumicsónakot nem képes visszafordítani. Mire kapják a fizetésüket? Nem a beszállítás, hanem a kiszállítás a feladatuk! Az orosz és muszlim megszállók között, huszonöt évig a növények ellen harcoltunk. Az orvosi várótermekben az összes hazai szélporozta növényünk allergénnek volt bélyegezve, még a búza, kukorica és a tölgy is. Amikor az András útra kőrifákat ültettek, a benzingőzhöz szokott fővárosiak ezt az allergiások elleni merényletként élték meg. „Nagy az Isten állatkertje!!”

A társadalmi munka örömei

Több szem többet lát. Több kéz hamar kész. Közös munka jobban halad. Közös étel jobb ízű falat. Az emberiség ősei nem tudtak repülni. Lassan úsztak, lassan futottak és lassan másztak fel a fára. Ezért kényszerültek rá a közösség nyújtotta biztonságra. A páviánoknak félelmetes méretű szemfogaik voltak. Ezek hiányában az ember elődeink köveket, fadarabokat hajigáltak a ragadozók felé. Mivel a szívük a baloldalon volt, így a jobbkezes dobás kevésbé terhelte a szívet, ezért lettünk jobbkezesek. Évmilliókig csoportos gyűjtögetésből éltünk, alkalmi halászattal, vadászattal. Amik szintén csak csoportosan kecsegtettek eredménnyel. Mindössze tízezer éve éltek őseink növénytermesztésből és állattenyésztésből. Minden társadalom agrártársadalom kellett legyen az életben maradáshoz. Háromnegyed részük kellett mezőgazdasággal foglalkozzon. Ezek a munkák „kalákában” történtek, akárcsak a házépítések. A tüzet körülvéve melegedtek, és dolgoztak a fényénél csoportosan. A kétmillió év alatt felhalmozódott kőolajat most hasznosítja az emberiség. A kollektív mezei munkát felváltotta a gép. Egyetlen traktor átlagosan ezer ember munkáját végzi el. Az emberek igénye azonban a közösen végzett munkára megmaradt. Azokra az időkre emlékezteti őket, amikor 1-2 millió éven

keresztül közösen tudták csak megszerezni, a minimális mennyiségű ennivalójukat, időnként emberfeletti erőfeszítés árán. Nagyon ritkán, a nyárvégi bőségek idején esetleg játszi könnyedséggel. A társadalmi munkák közben elfogyasztott „összeadott” ennivalók Uram bocsáss innivalók is kétmillió év ősközösségi szokását, hozzák vissza. Akárcsak a közös munkákat követő bográcsosozások, grillezések. A régi időkben nem volt szükség iskolákra, intőkkel és dolgozatokkal. A közös munkák és étkezések alatt tanítás nélkül „lestek el” minden ismeretet a „kicsik” a „nagyoktól”, és így fejlesztették egymás képességeit halálukig. A közösen gyűjtött tűzifa fényében „megvilágosodtak” jól laktak és melegedtek. Ma a laptopok, tabletek és okostelefonok korában mindenki EGYEDÜL „tanul” (butul), játszik és tölti az idejét. Utazás közben sem a tájban gyönyörködnek a fiatalok, hanem végig az „okostelefonjukat” nyomkodják. Másodlagos információért, az elsődleges helyett. A közösen végzett munka élménye, és eredményének büszkesége azonban túltesz minden laptopos, tabletes, stb. Sikerélményen, és fenntartja az egészségünket.

*Losonci Miklós
mérnök*

Görgei Artúr

Május 21 - én volt Görgei Artúr halálának százéves évfordulója. Az 1948/49-es forradalom és szabadságharc fővezére a hajdani Nagy Magyarország területén, Toporcon született. Elszegényedett középnemesi családból származott. Katonai tanulmányai befejeztével hadnagy a nemesi testőrségnél. Az 1848. márciusi események után felajánlotta szolgálatait a kormánynak. Része volt az ozorai győzelemben. Kossuth javaslatára

tábornokká léptették elő. Később a felsődunai honvédsereg vezérévé nevezte ki. 1848 őszén és telén kitűnt kiemelkedő katonai képességeivel. Kossuth határozott követelése ellenére sem bocsátkozott nyílt ütközetbe, majd Pest kiürítése után nyilatkozatban elhatárolta magát a Honvédelmi Bizottmánytól. Téli hadjáratával – amelynek kiemelkedő eseménye volt a branyiszközi ütközet kivonta seregét a forradalmi kormány

hatásköréből. Tavasszal azonban a bányavárosokon át a hadi helyzet kényszeréből csatlakozott a felsőtiszai sereghez. A temesvári vereség után lemondatta Kossuthot és a kormányt, majd a teljhatalom birtokában Világosnál, feltétel nélkül letette a fegyvert a cári csapatok előtt. Az ezután bekövetkezett súlyos megtorlás, a sorozatos kivégzések idején, kegyelmet kapott. Klagenfurtba internálták.

Csak 1867-ben, a kiegyezés után térhetett vissza Magyarországra. Testvére házában, a szomszédos Visegrádon élt haláláig.

Az ellene felhozott oktanak vádakát emelt fővel viselte. Budavár 1849-i bevételének napján halt

meg Budapesten.

Befejezésül idézet Görgei Artúr, Mikszáth Kálmánnak írt nyilatkozatából.

„Nem volt énbennem semmi katonai zseni. Az csak mese, magyar legenda, mint annyi más. Rendet tartottam a katonáim között, ez az egész, és a fickók derekasán viselték magukat néhányszor. A többi lárifári”.

2016. május 21-én délelőtt 10 órai kezdettel, Visegrád Görgeije – Görgei Visegrádja címmel a visegrádi királyi palota konferencia termében konferenciát tartottak.

Franyó Rudolf

Szent Iván éjszakája

Június 21-e a nyári napforduló napja. Ilyenkor a legrövidebb az éjszaka, és a Nap az égbolton a legmagasabb delelési ponton áll. A világ minden táján megünneplik ezt a napot. Mind a pogány, mind a keresztény kultúrkörben jelentős ünnep, noha a keresztény hagyomány június 24-én Keresztelő Szent János, Jézus megkeresztelőjének születésére emlékezik.

Iván napja /Iván napi hiedelmek/

Magyarosan Keresztelő János vagy Virágos János napja. A nap lényegét tekintve a nyári napforduló ünnepe, kulcseleme az éjszakai tűzgyújtás és –ugrás, a megtisztulás szimbóluma. Valószínű, hogy a pogány hitből, aminek központi része lehetett a „tűzimádás”, keresztény hitre térő magyarok e szokását a keresztény egyház Keresztelő Szent János ünnepéhez kapcsolva tartotta fenn. Magyarországon a XVI. század óta vált elterjedté a Szent Iván-éji tűz, aminek megrakása szertartás szerint történt. A hozzávaló fát, rőzsét, szalmát lányok gyűjtötték, és pedig a faluban körbejárva, ahol ha valaki vonakodott adni, ehhez hasonló versikével figyelmeztették: „Rőzsét, rőzsét, adjanak rőzsét! Ha nem adnak rőzsét, elvisszük a tőkét!” A máglyát négyszög alakúra rakták s az előző évi megszentelt arató koszorúval gyűjtötték meg, ami helyett lassan jött az idei. Bár a Szent Iván-nap elsősorban a lányok

titokzatos ünnepeként él az emberek emlékezetében, akik a tűz átugrásával rituális megtisztulást nyertek, egyfelől a tűzugrás eredetileg a legények virtustánca volt; másfelől pedig az ünnep talán nagyobb nyilvánosságnak örvendett, hiszen mondókáiban vagy a fiatal és az idősebb női generáció feleselgetett egymásnak, vagy a falu fiataljait énekelték össze, azaz tették nyilvánossá együtt járásukat. A tűz körül a lányok egymással mátkaságba, komaságba is kerülhettek, akit ugyanis mátká- vagy komabottal ajándékoztak meg, azt egy életre barátságukba fogadtak. Ezt a nagy szövetséget a bot tavaszi díszítése is hirdette: tetejére almát tűztek, szárára cseresznye- vagy meggyágot kötöttek.

Franyó Rudolf

Úrnap-i körmenet

Az úrnapja katolikus főünnep az eucharisztia tiszteletére, az Úr testének és vérének ünnepe. Magyarországon, de számos más országban is a húsvéti időt lezáró pünkösdvasárnap után két héttel tartják. Napja eredetileg a Szentháromság vasárnapja utáni csütörtök volt és néhány országban még jelenleg is akkor ünneplik. Elsősorban katolikus ünnep. Eredetét tekintve az úrnapja gyökerei a 13. századig nyúlnak

Fotó: Rudolf János

viszsa. A legenda szerint 1263-ban egy zarándok cseh pap szentmisét tartott a bolsenai Szent Krisztina templomban. Az átváltoztatás pillanatában kétség szállta meg, valóban Krisztus testévé válik-e a kenyér és a bor, amikor a megtört ostyából vércseppek hulltak az ostyaabroszra. A következő évben Orbán pápa hirdette ki, hogy ezentúl minden évben a pünkösd nyolcadát követő első csütörtökön tartásuk meg az úrnapja ünnepét. Általános szokás a körmenet és a sok virágdísz. A körmeneten,

Fotó: Rudolf János

Magyarországon négy stáció van: négy oltárt állítanak, amelyet a pappal és az oltáriszentséggel végigjárnak a hívek. Az első írásos feljegyzések magyarországi megünnepléséről 1292 - ben íródtak. Írás van arról is, hogy az 1501-es budavári körmeneten részt vett II. Ulászló király is. A körmenet további érdekessége, hogy nagy tömeg jelenlétében elégették Mohamed jelképes mecsetjét, koporsóját és a török katonákat ábrázoló bábúkat. Az Oltáriszentség úrnap-i körbehordozásának a néphagyomány a gonoszt, a

betegségeket és a természeti csapást elűző erőt tulajdonított. Annak idején az úrnap-i munkaszünetet szigorúan betartották. Sok helyen, de nálunk Pilisszentlászlón is, hogy nem a templom körül létrehozott oltárokat járták végig, hanem az ünnep a teljes településre kiterjedt: családok saját házuknál vállalták az ünnepi sátrak felállítását. Ennek a lényege az volt, hogy a szent térbe bevonták a lakóhelyet,

és a települést, ezzel azt szimbolizálták, hogy az áldás az otthonokra is kiterjed. Nálunk hajdanában, mikor még a Petőfi és Béke utcán átmentek elődeink a körmenettel, a Béke utcában voltak a zöldellő gallyakból felállított sátrak. Minden évben ugyanazon házak előtt történt elkészítésük.

Akkoriban is, akár most, közös összefogással dolgoz, szorgos, hívó kezek építették. Számos helyen kőris – gyertyánfákat állítottak az út szélére, hazafelé mindenki tört róluk egy ágacskát, és azt tartva tértek otthonaikba. Hazatérve annyi miatyánkot volt szokás elmondani, ahány levél volt az ágacskán. Ebben a rohanó világban sajnos egyre inkább fogynak a sátrakat állító kezek.

Bízunk abban, hogy a 13. században IV. Orbán pápa által elrendelt ünnep örökké megmarad.

Franyó Rudolf

Részlet Franyó Rudolf VAJZLIK, A REJTÉLYES PILISI BETYÁR c. könyvéből

- Rájuk! – ordította Esze Tamás. Vajzlik kürtöse, Hicsák a legkedvesebb szignálját fújta. – Előre!

A páncélosok csak tömör egységben voltak verhetetlenek. Hátrálásuk szétszéledve menekülésre változott.

- Utánam! - ordította Vajzlik előrenyújtott karddal a nyergében. Hornyák közvetlen mellette ösztökélte sarkantyújával vágára szürkéjét.

- Rájuk fiaim! - biztatta talpasait Esze Tamás brigadéros, aki kálvinista Istenétől kért kegyelmet saját emberei haláláért. Akik nem teljesítették gyorsan a visszavonulási parancsát, odavesztek a saját, egy szem ágyújuk kartácstüzétől. A kartácstűz nélkül viszont Esze Tamás egész serege elveszett volna.

Vajzlik lovassága, nyomában Esze talpasaival, hajtja a szétszéledt nehéz páncélosokat, mint a nyulakat. Észrevette ezt a magaslatról Rákóczi, de azt is, amit Vajzlik és Esze emberei nem láthattak.

Ocskay huszárezrede utat vágott Viard generális csapattestén. Nem utat vágott, de kettészakította, mint Mózes pálcája a Vörös-tengert. A csata megmentése Esze Tamás talpasainak, Vajzlik lovasságának és Ocskay huszárjainak köszönhető.

Bercsényi, Andrassy és Forgács is befejezik az ütközetet saját szakaszaikon. Még időben tudnak segíteni a külön harcoló Pekry csapattestének.

- Igen, ez győzelem.

- És te? – fordult Rákóczi a trencsényi vár felé.

- Büszke székhely, ura Vágnak és a Tátrának, még ma letérdepelsz Magyarország ura előtt, és átadod a város és a vár kapukulcsait.

Rákóczi elővette a látcsövét, hogy tisztábban tudja nézni a csata menetét. Miért megy el olyan messzire Ocskay? Meg akarja szerezni Pálffy hadiállását. Ó, ez már a várnál is több lenne. Esze és Vajzlik brigádjainak előnyomulását a muskétások megállították. Nem baj. Ocskay tovább megy. Hová? Meg akarja szerezni a trént? Nem, az ezrede megállt, és ő tovább lovagol a főhadállás felé. Megbolondult? Nem lönek rá. Már ott van Pálffy generális előtt. Arca elé emeli a szablyát. Üdvözli őt. Nem, nem üdvözli! Ocskay Pálffyval van!

A generális megöleli és nagy gesztussal harcba küldi.

Ocskay megfordítja az ezredet, és mint a vihar

indul neki sajátjainak.

- Ellenem?!- kérdezi Rákóczi.

Látja, ahogy a mellén villog a függöny, rajta a szabadságharc jelmondata, és alatta az ő kiegészítője:

PRO PATRE ET LIBERTATE VIS UNITA
FORTIOR!

A hazáért, a szabadságért fortéllyal!

Átkozott áruló!

Viard dragonyosai bekerítették Pekryt és az ördög Ocskay Bercsényi ellen támad. A fejedelem új parancsokat akart kiadni, de nem volt már ideje a végrehajtására. Eszébe jutott Ráday figyelmeztetése Ocskayval kapcsolatban, de ő nem akarta elhinni, még azt találta mondani neki: „Bár mindenki olyan hűséges lenne, mint Ocskay”.

Rákóczi elkeseredetten mondta magában:

- És mi úgy hittünk neki!

- Még semmi sincs elveszve! – kiabált Rákóczi.

Eldobta látcsövét, kihúzta kardját.

- Mit akar csinálni, felség? – ijedt meg Bercsényi.

- Mit tudok tenni, mikor mi a németeket verjük, az áruló meg minket ver. Törjön ki a gárda! – fordult a kürtöshöz.

Istványi János, a gárda ezredese, a kürtszóából megtudta, mit kell tennie, különben is harci készültségben volt a gárdájával. Rákóczi állt a gárda élire.

- Az Istenért, Felség, az életét kockáztatja! Életét, amelyben él, vagy hal a magyar szabadság!

- Éppen azért a szabadságért és a magyar hazáért! Előre!

Megsarkantyúzta lovát, nekiment a császári csapatoknak. A gárda utána. Kedvvel, vagy anélkül, Bercsényi is elindult, hogy utolérje az új vezért, és mellette legyen.

Amikor a muskétások elállták Esze Tamás útját, később a lovas páncélosok is támogatták a muskétásokat. Ezt a nagy nyomást már nem lehetett kibírni. Esze brigadéros nem trombitáltatott, csupán hangosan kiabált.

- Hátrálni, de nem szaladni! Nem szaladni, mert mindenkit megölk!

Előbb Pekry jobb szárnyán, aztán középen, végül mindenhol felbomlott a csatarend.

- Védje magát mindenki, ahogy tudja!

Attól kezdve mindenki egyedül volt. Egyedül a

saját életével, vagy halálával. Utolsó lehetőségként Esze erősen megcsökkent kis csapatával az ágyúja köré helyezkedett és kartáccsal tüzeltek az ellenségre. Esze három helyett is szeretett volna harcolni, de már saját élete is veszélybe került.

- Mentsük meg! – kiáltotta Vajzlik és odaugratott lovával.

De akkor Ocskay egyik huszára kardjával belevágott a brigadérosba. Ömlött Esze Tamás vére.

- Itt van! – ordította Vajzlik, mikor kardjával mellbe szúrta a huszárt. – Itt van, szúrt másodszor is, majd megfogta a leszédült huszár lovának a kantárját. Hornyák segítségével rátették keresztbe a ló hátára a sebesült Esze Tamást.

- Rohanj vele a folyó menti fűzesbe! - kiáltotta Vajzlik barátjának. Hornyák megfogta a kantárszárat, és futólépésben kimenekítette Esze Tamást a közvetlen életveszélyből.

Rákóczi lova egy fűvel benőtt kövön megbotlott és elesett. Rákóczi elterülve a fűben, Bercsényi mellette. Vajzlik néhány emberével arra felé hátrál.

- Állj! - ordított rájuk a kuruc hadak vezére. Olyan határozottan szólt, hogy meg kellett állniuk.

- Segítsetek!

Vajzlik leugrott lováról és a földön fekvő Rákóczihoz hajolva segített Bercsényinek felemelni a sebesült fejedelmet. Bercsényi lova elszaladt.

A fejedelem és generálisa lovak nélkül a vesztségre álló csata kellős közepén.

- Erre a lóra felség, erre! – kísérte Bercsényi generalisszimusz Rákóczit Vajzlik lovához, amelyiket bajtársa, a lován ülő Krkos tartott.

- Krkos úgy ült a lován, mintha nem lenne kedve lejönni.

- Lefe! – ordított rá Bercsényi, mikor Vajzlik segítségével ráültette a fejedelmet Vajzlik lovára.

- Az Istenért sem! - mondta a nyakas Krkos.

Suhintott Bercsényi kardja és belevágott Krkos kezébe.

- Kutya! – és ledobta a lóról a kuruc vezér Krkost, fölmászott a lóra és elügetett a fejedelemmel.

Vajzlik Krkos fölé hajolt.

- Élsz még?

A nagy sebből ömlött a vér. Megpróbálta kard lapjával leszorítani.

- Szaladjunk, mert megölnék!

Krkos sántikálva igyekezett elhagyni a csatamezőt. Vajzlik vállával hóna alá nyúlva felemelte és vonszolta, ameddig bírta.

Már a végsőig harcoló gárdisták is feladták a harcot és menekültek.

Trencsén felől a várórség közeledett véget vetni a véres üldözésnek. Szomjasan, éhesen, fáradtan, Vajzlik már nem bírta. Krkos hirtelen elernyed a kezei között. Elájult, vagy már vége van?

Halottal nem tudok szaladni. Elszaladt a folyóhoz, vizet hozott és megfröcskölte az arcát. Föléledt. Hála Istennek, él! Tovább kell mennünk. Átölelte Krkost és segített neki lábon maradnia.

- Így nem jutunk messzire, pedig a győztesek nemsokára keresni fogják a kurucokat - mondta társának Vajzlik.

- Hagyj magamra, nélkülem nagyobb esélyed van a menekülésre - válaszolta elkeseredve Krkos.

- Azt bajtársi lelkiismeretem nem engedi, erről szó ne essék – zárta le a vitát Vajzlik. Igyekezzünk a Vág menti fűzesben elrejtőzve délre, minél messzebb kerülni Trencséntől! Talán sikerül csónakot szereznünk, vagy találkozhatunk más menekültekkel, akár tutajt is ácsolhatunk és Nagyszombat közelébe is leúszhatunk vele. Ott a Vág folyó túloldalán kikötve már biztonságosabban eljuthatunk Nyitra környékére. Ennél jobb, biztonságosabb menekülést egyelőre nem tudok kitalálni.

Így, a folyópart mentén lassan vánszorogva haladtak délnek. Minél távolabb a szomorú kimenetelű csata helyszínétől.

Néhány órányi vánszorgás után, mikor már lemenőben volt a nap, sült hal illata csapta meg orrukát.

- Talán szerencsénk lesz, és lefekvés előtt még halat is eszünk - jegyezte meg jó kedvűen Krkos.

- No, csak várjuk ki a vásárt a napjáig, nem valószínű, hogy nekünk sütik azokat a pizstrángokat! – jegyezte meg halkán Vajzlik, miközben beleszagolt a levegőbe.

- Már a füstjét is érzem a tűznek! – simogatta pocakját a sebesült Krkos.

- Jó lesz óvatosabbnak lennünk, mert az ördög nem alszik! – válaszolta bajtársa.

- A halsütögetők csak a mieink lehetnek, barátok, hiszen a labancok most minket üldöznek és nem a folyóparton sütögetnek - nyugtatta barátját Krkos.

- Ni, már látom is a tüzet és mellette három kurucruhás embert - mondta a kidőlt fatörzs tetején nyújtózkodva Vajzlik.

- Hát akkor rajta, igyekezzünk feljűk, míg meg nem eszik az összes halat - mondta derült hangon Krkos.

A biztonság kedvéért tisztos távolságban megálltak. Vajzlik akkor felismerte a tűz mellett lévők közül a földijét, Hornyákot. Elfűttenette a megszokott gyerekkori jelzésüket, amire boldogan válaszolt barátja. Evés közben Martin Hornyák elmesélte, hogy miután kimentette Esze Tamást a lóháton, néhány órát még együtt voltak a fűzesben, majd miután leápolta Esze Tamás sebet, az talpasait összeszedni elűgetett a lóval. Nem maradt azonban sokáig egyedül. A mellette lévő két kuruc harcos csatlakozott hozzá. Különösebb cél nélkül, csak minél távolabb a labancoktól, indultak el lefelé a Nyitra jobb oldali partján. Másnapra tervezik az első gázlónál az átkelést a túloldalra.

Hosszas mérlegelés után Vajzlik is úgy döntött, hogy az első lehetséges gázlónál átkelnek a túloldalra és Nyitra környékére veszik az irányt.

Miután megsült az összes hal, és mindenki jól lakott belőle, a maradékot szétszötták, majd biztonság kedvéért eloltották a tüzet. Elalvás előtt a sötétben még sokáig beszélgettek, mérlegeltek.

- Én bizony már nem megyek vissza a kurucokhoz!

- fogott hozzá keserűen a Hornyákhöz csatlakozott bajtársak közül a Liptó megyéből való Kohút:

- Már leszakadt rólunk az öt éve kapott öltözet és a csizma.

- Hónapok óta nincs zsoldosztás! - folytatta a panaszkodást a szintén lipitói Kunyik. Vajzlik szomorúan hallgatta a panaszárdatot. Már ő is fáradtnak érezte magát testben, lélekben.

Így hamar elaludt az ötfős csoport.

Reggel már hasukra süttött a nap, mire ébredezni kezdtek. Ittak a tiszta vizű folyóból, meglocsantották arcukat majd, elindultak gázlót keresni a paron. Késő délután sikerült átkelniük a túloldalra. Az átkeléshez közeli útelágazásnál megláttak egy fuvaros kocsmát. Tisztos távolságban, jó rálátással a kocsmára letelepedtek. Néhány fuvaros szekéren kívül más mozgólódást nem láttak. Hornyák barátai közül Kunyik elvállalta a felderítést. Fertály óra múlva mosolygó arccal visszatért.

- Néhány parasztgúnyás férfin és a kocsmároson

kívül más nem található a kocsmában. Labancoknak napok óta híret sem hallották.

- Nos, van nálam pénz, akkor menjünk be enni és inni valamit - szolt Vajzlik fellélegezve.

Komár elvállalta a megfigyelést, amíg a többiek isznak és megrendelik az ételt.

A kocsmában valóban csak néhány kuruc érzelmű, lovait abrakoltató fuvaros iszogatótt, eszegetett a tarisznyájából.

Vajzlikék is nekiláttak az eléjük rakott étel, ital fogyasztásának. Ekkor berontott Komár és jelentette, hogy a Nagymodró felőli úton két gyalogos ballag errefelé.

- Nos, ha ellenség, akkor öten elbánunk velük, ha meg jóemberek, akkor meg főleg nincs mitől tartanunk - mondta mosolyogva Vajzlik és tovább falatozott.

- Most már te is gyere, ülj le, oszt egyél-igylál velünk.

Nemsokára megérkezett a két „vándor” elnyűtt kuruc öltözetben, övükben pisztolyokkal, kezükben baltákkal.

- Adjon Isten! – köszöntek illedelmesen.

- Kaphatunk enni-, innivalót, kocsmáros uram?- kérdezte az idősebb vendég.

- Máris hozom a harapni- és innivalót, csak üljenek le a vitéz urak.

A „vitéz urak” szintén nekiláttak az eléjük rakott ételnek, italnak. Régóta nem ehettek, mert nagyon mohón estek neki az evésnek, ivásnak. Annyira, mintha más nem is létezne a számukra. Csak miután szépen begyömöszöltek mindent a gyomrukba, kezdtek nagyot nyújtózva körülnézni a kissé gyéren megvilágított helységben.

A fuvarosok, miután befejezték lovaik abrakoltatását, és ők is ettek-ittak, elköszöntek és tovább indultak. A két asztal mögött ülők kíváncsi szemekkel nézték egymást.

Vajzlik kezdte a beszélgetés fonálát.

- Mi járatban vagytok, kuruc testvéreink? Ugye nem baj, hogy testvéreknek szólítottalak benneteket, hiszen látom, hogy azonos az öltözetünk.

- Bajnak nem baj, de már csak az öltözetünk azonos, mert mi már leszakadtunk a kurucoktól. Öt év alatt elegünk lett a sok nélkülözésből és a hamis ígéretekből.

- Mi a trencsényi ütközetnél a győztes labancok elől szakadtunk le bajtársainktól, hogy mentsük

életünket. A végeredmény szinte ugyanaz, nekünk is bujdosás lett a sorsunk – elmélkedett Vajzlik hangos szavakkal.

- Mi még jóval az ütközet előtt szakadtunk le Pekry ezredétől, így Trencsén városáig el sem jutottunk - válaszolta az idősebb, hajdani kuruc harcos.

- Most céltalanul bolyongunk, bujkálunk, leginkább

az erdőkben - fűzte hozzá a boroskancsót nézvé, csak úgy, mintha saját magához beszélne, a társa.

- Hát akkor tartsatok velünk testvérek, heten jobban tudunk védekezni a labancok, de akár a darabontok ellen is - ajánlotta Vajzlik.

Nos, azok sokáig nem mérlegeltek, átmentek a hosszú tölgyfaasztalhoz és beleegyezésüket megpecsételve sorban kezét rázták Vajzlikkal és társaival.

Az idősebb volt kuruc harcos Koszka néven, társa Komár néven mutatkozott be.

EGYENLŐVÉ TENNI A VILÁGOT

Abban az évben nagyon sok holló volt az erdőkben. Az, hogy már a nyár közepén gyülekeztek, a népi hiedelem szerint rosszat jelentett. Az emberek azonban a legrosszabbkor is találnak vigasztalást: Sok holló, sok gomba. És igazán nagyon sok gomba volt az erdőkben, némi túlzással, szinte nem lehetett hová lépni. Kicsik és kemények, akár a dió, vagy nagyok és sárgák, melyeket megfőzve levesben, könnyen elfelejtették a húst az emberek. Akinek lába volt, mindenki az erdőbe ment, hiszen nem kellett keresgélni, csak szedni.

Hordták batyuban és szénás szekéren.

Vajzlik, most már hét főre bővült csoportjának az étkezésén is sokat segített a sok gombás étel. Az egyik nap délelőttjén a Nyitra felé vezető országút fölött bandukolva, egy útszéli kocsmára leltek. Mielőtt még az itatra megszomjazott legények rohanni kezdtek volna a kocsmához, elhangzott

Vajzlik figyelmeztetése: - Előbb messziről kémleljük körül, és azután is csak egyikünk menjen majd közelebről is szemrevételezni az épületet, nehogy mindannyian odavesszünk.

Alig történt meg az eligazítás, máris látni lehetett a Nyitra felől érkező fehér ruhás, labanc huszárokat.

A huszárok nem a köves országúton mentek,

inkább az út mellett a földön, hogy ne zörögjenek a lovak patkói. Mikor a kocsmához értek, a vezetőjük intett és körbezárták a fából készült épületet. Mikor a kör bezárult, a parancsnok jelzésére leugrottak a lovokról és megtöltötték karabélyaikat. A fuvaros kocsmá igen kedvelt hely volt, a

tehetősebb kupecok itt találkoztak, pihengettek.

Nos, a mostani vendégek, akik kiabáltak benne és részegen vitatkoztak, nem lehettek kupecok, mert nem álltak kint se szekerek, se nyergelt lovak. A benn lévők nem lehettek földművesek sem, mert úgy duhajkodtak, mintha övéké lenne a világ.

A kocsmárosné fejödénnyel az istálló felé ment. Az istállóban egy új borjú kért enni. Mikor a kerítés mögül előbújt egy huszárcsákó, a kocsmárosné ijedtében hanyatt vágódott, a fejödény a földre esett.

- Egy mukkot sem! - szólt rá a parancsnok.

Ráparancsolt, hogy szedje fel a fejödényt és menjen az istállóba. Az ajtót kívülről bereteszelték és karóval kitámasztotta. Egyik kezében kardja, másikban pisztolya. Így közeledett a kocsmá falépcsőjéhez. Már a verandán volt, mikor kinyílt az ajtó és benne egy nagy testű, arcán sebesült ember jelent meg. A meghökkenő huszárcsákó pillanatnyi habozása elég volt arra, hogy az ajtó bezáródjon. A pisztoly már későn sült el.

A lövés észhez térítette Vajzlikékat.

- Elkaptak! - nyivákolta a kótyagos Kunyik.

- Idefigyelj, Kunyik, téged a halálnak kellett szülnie, hogy mindig felkínálkozzol neki. Martin Hornyák kiugrott a bokor mögül és nézte a lövés utáni füstöt.

- Nem ellenünk jönnek – nézett a völgy felé Vajzlik.

- A kocsmát támadják!

- Látod, milyen jó, hogy nem mentünk oda! – tette el a karabélyát Hornyák.

- És ez a kelekótya - rúgott könnyedén Kohútba - csak a kocsmába akart menni.

Lentről, a kocsmá felől további lövöldözések hallatszottak.

- Lemehetnénk megnézni, mi van ottan.

- Minek égessük az ujjainkat? – bölcselkedett Kohút.

- Csak menjünk fiúk! – szólt Martin Vajzlikhoz.

Vitték fegyvereiket és ereszkedtek a völgy felé.

- Adjátok meg magatokat! – ezt a felszólítást többször is hallották, amíg lefelé ballagtak a jávorfák között.

- A bekerítettek eltökélték, hogy utolsó leheletükig harcolnak, legalábbis a válaszukból, amit szitkozódva visszakiabáltak, arra lehetett következtetni.

Egy jó kilátást biztosító helyen megálltak.

- Nincsenek sokan - mutatott Hornyák a leskelődő huszárokra.

- Egy tucát – szólt Vajzlik.

- Miből gondolod? - kérdezték többen is.

- Ott fönt hagyták a lovakat, nézzétek, tizenkét ló, az tizenkét huszár.

- No, akkor inkább húzzunk el!

- Maradjunk! - szólt Vajzlik. – Legalább meglátjuk, ki mit tud.

Nem kellett félniük. A seregtől hoztak magukkal karabélyokat, kardokat, pisztolyokat, tarisznyát ólomgolyókkal és hat szaru puskaport.

Az egyik huszárt combon találta a védekezők golyója.

- Megölt! Megölt! – fordult meg combját fogdosva a huszár.

- Szamár, ha kiabálsz, akkor nem ölt meg – kiáltott rá a parancsnok.

A huszárok elhúzták a sebesültet, a parancsnok kiabálni kezdett.

- Latrok, ez sokba kerül nektek! Kifüstöllek benneteket, mint a rókákat!

A kocsmá felől segélykérő asszonyi sikolyok hallatszottak. Amíg néhány huszár az ablakokon és ajtókon rakott tüzet, a többiek fenyőgallyakat hordtak a ház oldalához.

- Utolsó felszólításom, a császár nevében, adjátok

meg magatokat! A kocsmából hangos gúnyos kacagás hallatszott. A parancsnok az égő fáklyákat a bejárati lépcsőn és a verandán lévő farakásra hajtotta. Az égő fenyőágak nagy lángokkal nyaldosták a ház oldalát.

- Ne gyújtogassatok! – ordított az istállóból a kocsmárosné. – Ott vannak a gyerekeim! – ütötte a nő sikoltozva az ajtót. Az anyai sikolyokra gyereksírás hallatszott a házból. A kiborult tuskó fedezékében lévő Vajzlik megremegett.

- Megvárjuk, amíg elégetik őket?

Hirtelen nagy kiabálás támadt a kocsmában, majd az ajtóból kiesett a kocsmáros.

- Az Istenért, parancsnok úr, a gyerekek!

Nem tudta befejezni könnyörgését. Kisurrant egy legény nagy kalapban és behúzta a kocsmárost.

- Hornyák, neked jó szemed van, mondd, jól láttam, fakanál volt a kalapja mögött annak a legénynek?

Az sem érdekelné, ha egy bödön brindza lenne neki, akkor is zsványok, mert hagyják elpusztulni az ártatlan gyerekeket.

- Menjünk, amerre könnyebb!

- Nem, segítenünk kell nekik! Csak így menthetjük meg a gyerekeket és őket is.

Hiszen a kalapos legény Hicsák, a kürtösöm.

- Az ördögbe Hicsákkal!

- Nem kellene veszni hagyni a kürtösödet – fogta pártját Vajzliknak Komár, két pisztolyát kezében himbálva.

- Legalább a gyerekeket!

- Nézzétek, már kezd égni a ház!

- Komárral elszaladunk a túloldalra. Ti is oszlojatok szét, hogy három oldalról tudjunk támadni. Én alulról megyek, és elzavarom a lovakat – szólt Kunyik.

Elindultak, Vajzlik hamar talált fedezéket, megcélozta az egyik huszárt, de eszébe jutott, hogy nem szabad lelőnie, hiszen ugyanolyan legény, mint ő. Én is lehetnék az ő helyébe. Felemelte fegyverét és levegőbe lőtt.

- Adjátok meg magatokat, be vagytok kerítve!

A huszárok között kitört a pánik.

- Tűnjetek el! – kiabálta Vajzlik és célba vette a parancsnok csákóját.

Bumm, és a magas huszárcsákó a büszke kakastollakkal a földre repült.

- Szaladjatok a lovakhoz! Elmehettek békével! – kiabálta Vajzlik és ijesztésképpen csupán a

levegőbe lőtt.

A huszárok elmentek, Vajzlik mosolygott, Hornyák dicsekedni fog, hogy egy egész huszár regimentet zavart el.

A kocsmá fogságából kimenekített emberek kuruc katonák voltak, akik labanc fogságba estek. Sikeres szökésük után zsvány ösvényre léptek. Megmentőiket megvendégelték a kocsmában, majd meghívták őket erdei szállásukra. Ott ismét folytatódott az evészet, ivászat. A vendéglátók egyesülni akartak megmentőikkel.

Vajzlik józan akart maradni, ezért az ivászatot kihagyta.

- Miért nem iszol, mikor töltögetek? – szól hozzá az erdei szabadlegények vezetője.

- Tiszta fejjel akarok gondolkodni.

- Gondolkodj testvérkém, ahogy akarsz, semmi jobbat nem tudsz kitalálni.

De rosszabbat sem – nézett Martin Hornyák Gasperekra, a vendéglátók vezetőjére.

- Csatlakozzatok hozzánk, ahogy azt rögtön megmondtam és nincs gondotok.

- A legnagyobb, legdicsőségesebb kuruc időkben sem volt olyan jó életünk, mint idén. Nincs igazam, Malik? – kérdezte a közelben ülő emberétől. A tagbaszakadt legény bólintott. Másik társuk a gombákat forgatta.

- Csakhogy a nyárnak vége, mi lesz télen? – tette fel a kérdést Vajzlik.

- Még messze van a tél, ha beüt a kemény idő, összeszedelözködünk és elmegyünk Sziléziába katonának.

- Vajzlik szülőföldjére a Pilisbe, de mi többiek talán inkább az Alföldre szeretnénk menni - morogta Hornyák. Mivel a többiek is vele akarnak menni, nincs más lehetőségem.

- Akár Szilézia, akár Alföld, vagy a pilisi hegyek, garasok nélkül nem vergődsz odáig.

- Ugyanezt mondtam neki, csak elfelejtettem hozzátenni, hogy számár, ha már most fiatalon jármot akar a nyakába kötni. Mit tud az olyan fiatal lány segíteni neked az életben? – mondta Vajzlikra nézve.

- Persze az özvegy, az teljesen más – gúnyolódott Vajzlik.

- Bizony nem pártolom, de az özvegy az tudja, mit, hogyan a férfival, mit főzön, hogyan viselje gondját. A fiatal leány, az még buta, mint a

kölyökkutya.

- Tudok egyről, - nem hagyta magát Vajzlik, – az összes özvegyasszonyodat a kötényébe dugja.

- Én meg beléd dugom – lökte meg Andrist Gasperek, annak reményében, hogy lelöki a tuskóról.

Vajzlik erősen ült.

- Kellenétek nekünk, nem tagadom.

- Te is nekünk, Gasperek. – Akkor tehát csatlakozzatok hozzánk!

- Én rögtön.

- És te, Rákóczi kapitánya? - kicsit bátrabban szolt Gasperek. Te nem csatlakozol hozzánk? Nem akarod megbosszulni Ocskay árulását? Nem akarod bakó kezére juttatni? Meglátod, télire összeszedünk annyit, hogy a kedvesednek aranyláncot vehetsz és nem az Alföldre, de egészen Bácskáig mehettek. Azt mondják, hogy a törökök után nagyon sok gazdátlan föld van ott. Szánthatsz, vethetsz, ahol akarsz, senki nem tiltja. Fordítva, az urak örülnek a letelepedőknek. Öt év teljes adómentességet ígérnek. Így van ez bizony. És te Andris-Vajzlik, ne mérlegelj, mert Gasperek még soha senkinek nem könyörgött.

- Jól van - állt fel Vajzlik és rátámaszkodott baltájára. - Menjünk egyenlővé tenni a világot!

- De senkit meg nem gyilkolunk, és szegényektől nem rabolunk. – Azon felül segítesz elfogni és bíróság elé állítani a gyalázatos árulót, Ocskay Lászlót.

- Hála Istennek, hogy megszólaltál, tizenhárom a számom. Ti heten, mi hatan.

- Már nem mi és ti vagyunk.

- Most már egy csapat vagyunk. Együtt igyekezzünk egyenlővé tenni a világot – fejezte be Vajzlik.

- No, ha egy kompánia leszünk, Gasperek vezetésével – szolt a Gasperek emberei közül való Vrabec – akkor még meg kell esketni őket.

- Gyertek fiúk, csináljuk meg együtt! - hívta össze a csapatot Gasperek.

Parázs fölé állította őket, kinyújtotta föléje kezét. Megvárta, amíg ujjai összeérnek, majd így szolt.

- Mondjátok utánam: Esküszöm erre a szent tűzre és saját hitemre, hogy engedelmeskedem a vezérnek mindig és mindenhol. Segítek rászoruló barátainak és senkit a brigádból el nem árulok, sem kínpadon, sem gyónáskor, sem szeretőmnek. Isten engem úgy segítsen!

Andrisnak eszébe jutott, hogy ez már a harmadik esküje, amit rövid időn belül tett. Igaz is, most kire esküdött? Tűznek? Erdőnek? Égnek? Barátoknak? Leginkább a mondásnak, hogy elkezd egyenlővé tenni a világot.

ZSIVÁNYOK ÖSVÉNYÉN

Már régóta volt szálláshelyükön reggeli harmat. Egy darabig hanyatt feküdt gallyakból készült bódéjában Vajzlik. A brigádból senki nem volt még ébren, ő azért sietve felkelt, eszébe jutott nevelőapja mondása, aki reggel harmatos fűben mosakszik, az egész nap friss lesz. Elment a tisztáshoz, beletenyeredt a méregzöld fűbe és megmosta arcát. Nem ismerte ezeket az erdőket, csak szédelgett köröskörül. Egy kis málnát szedett, a nagy magasság miatt itt már nem termett gomba. A gombák az alacsonyabb részeket szeretik. Elindult tehát lefelé. Talált egy forrást, ivott vizet és teleszedte dolmányát fiatal gombával. Jól fog ízleni. Lentebb meglátott egy tehénkét. Ki legeltet ilyen magasan? És ilyen korán? Lejjebb ment, dolmányát a gombákkal letette egy fenyőfa alatti bokorhoz. Meglepődött, mikor meglátta Vrabcot, az szerencsére nem vette őt észre. Hosszú léptekkel a kolompszó felé tartott.

A tisztáson egy didergő gyerek volt, szemei még ragadtak az álmatlan éjszakától. Mindössze egy térdig érő inget viselt, holott már tizenkét év felé járhatott. Tarka tehenet legeltetett, meg a borját spárgán, nehogy elszökдössön. A fű méregzöld és sűrű.

- Legeltetsz, legeltetsz?

A gyerek megfordult, a madzagot a melléhez szorította és ijedten nézett a férfira, aki váratlanul megszólította.

- Kié vagy?

A gyermek bizalmatlanul hallgatott.

-A faluból, vagy az erdei tanyából való vagy?

- Mhm.

Nem lehetett kitalálni, hogy mihez helyeselt.

- Ne félj, nem bántalak. Ellenkezőleg, legeltetem addig a borjút, amíg te szedsz málnát. Tudod, mennyi van ott? – mutatott a tisztás túloldalára.

- Nem szeretem a málnát - morogta a pásztor és megpaskolta a tehenét és borját, hogy menjenek tovább.

- No, csak menjél! – állta el útját Vrabc és megfogta a spárgát.

- De nekem a mamám megparancsolta, hogy nem engedhetem el a borjút a kezemből.

- Hiszen mondtam, hogy vigyázzok rá. Ki akarta szedni a madzagot a gyerek kezéből. A gyerek egész erejéből tartotta. A türelmetlen Vrabc erősen megrántotta, és a másik kezével mellbe bökte a gyermeket, aki hanyatt esett, feje fájdalmasan csapódott a tuskóhoz. A zsvány rövidebbre fogta a madzagot, és az erdő felé terelte a borjút. Amikor a kicsi pásztor föleszmélt, a zsvány után szaladt, utolérte, ráakaszzkodott a spárgára és nem engedte, el hiába verte Vrabc előbb tenyerrel, majd később ököllel.

- Nem adom a borjút! – sikított.

A kicsi öklével ütötte, ahol érte Vrabcet. Ez túl sok volt neki. Ellökte a fiú kezeit és gyomron vágta.

- Így ni! - köpött egyet – megúszhattad volna ütés nélkül.

A borjú felé fordult és megmerevedett. Ott állt előtte Vajzlik. Egy rántással kitépte kezéből a madzagot.

- Emeld fel! – mutatott a fekvő, erőtlen fiúra.

- Nem érdekel.

- Mondom, hogy emeld föl!

- Én meg azt mondom, a vezérünk megparancsolta, hogy gondoskodjam a reggeliről, így én gondoskodom. Meg kellene köszönnöd és nem...

Ezzel köszönöm meg - nyomta orra alá az öklét Andris. - ha rögtön nem segítesz felkelni a fiúnak...

Olyan mérgesen nézett rá, hogy Vrabc megijedt, eszébe jutott, hogy miket mesélt Vajzlikról Hornyák és Hicsák, Vajzlik kürtöse. Magányos embernek nem ajánlatos verekedésbe bocsátkozni vele.

- Kelj fel! - segítette előbb lábánál, majd kezénél a fiút.

Mikor feléledt a fiú, és tehénkéje borja helyett két marcona férfit látott maga előtt, elkezdett örjöngeni.

(folytatjuk)

„Köszönöm Istenem az édesanyámat”

Izgatottan készültek május első vasárnapjára Pilisszentlászlón a templomba, hittanra járó gyerekek. A Szinnai család ugyanis titokban nagy meglepetésre készítette fel őket. Nem kisebb dologra, mint az édesanyák köszöntésére. Május 1-én reggel a vasárnapi szentmise után Dsida Jenő Hálaadás című versét és Sikli László költeményeit szavalták el nekünk. Az anyák napi műsort gitáros hálaadó énekekkel nyitották meg és zárták az édesanyákért és mindannyiunk anyjáért, Szűz Máriáért. A szívhez szóló műsor emlékeként minden anyuka, nagymama és dédnagymama egy szál tulipánt kapott.

Rudolf János

Csorba Piroska: Mesélj rólam

Mesélj anya,
milyen voltam,
amikor még kicsi voltam?
Az öledbe hogyan bújtam?
És tehozzád hogyan szóltam,
amikor nem volt beszédem?
Honnan tudtad, mit kívánok?
Megmutattam a kezemmel?

Mesélj rólam!
Hogy szerettél?
Engem is karodba vettél,
meleg tejjel etettél?
Akárcsak a testvéremet?
Gyönyörködtél akkor bennem?
Úgy nevezted: kicsi lelkem?

És amikor még nem voltam,
a hasadban rugdalóztam,
tudtad-e, hogy milyen leszek,
milyen szépen énekelek?
Sejtetted, hogy kislány leszek?

Mesélj anya,
mesélj rólam!
Milyen lettem,
amikor már megszülettem?
Sokat sírtam
vagy nevettem?
Tényleg nem volt egy fogam sem?

Ha én nem én lettem volna,
akkor is szerettél volna?

Impresszum:

A szerkesztőség címe: 2009 Pilisszentlászló, Petőfi S. u. 55.

Felelős szerkesztő - kiadó: Franyó Rudolf

E-mail: franyorudolf@citromail.hu | Tel.: 06 20 947-9243, 06 26 338-093

Nyomda, nyomdai előkészítés: Technova 2004 Kft.

technovaszentendre@gmail.com • 06 30 280 5189

Megjelenik havonta • Iktatószám: CE/15092-2/2015